

за участю кількох територіально близько розташованих підприємств сільськогосподарського й промислового виробництва, до регіональних і транснаціональних формувань. Раціональні межі створення та діяльності останніх визначаються насамперед ринковими регуляторами – попитом і пропозицією [4, с. 55-57].

Висновки. Агропромисловий розвиток є вагомим елементом у розвитку ділового середовища регіону, оскільки формує матеріально-технічну базу та продовольчу безпеку. Варто відзначити роль агропромислового комплексу у розвитку економіки в цілому, так як саме продукція аграрних підприємств є основою діяльності інших галузей, таких як легка, харчова та переробна, забезпечуючи їх сировиною. Зважаючи на наявний потенціал, важливість та вагомість агропромислового комплексу, доцільно звернути увагу на перспективи та напрями розвитку даної галузі для покращення функціонування ділового середовища регіонів України. Одним із таких напрямів є агропромислова економічна інтеграція, яка забезпечить синтез сільського господарства і промисловості на вищому рівні, шляхом посилення виробничо-економічних зв'язків, налагодження співробітництва підприємств, розмежованих за внутрішньогалузевим технологічним поділом праці, акумулювання та розподіл вільних коштів, а також задоволення соціальних потреб аграрних виробників.

2.7 Теоретичні засади емпіричного виміру ефекту підприємницьких інновацій відносним рухом маси додаткового продукту в робочому дні

Вимір ефекту підприємницьких інновацій розміром руху маси додаткового продукту в робочому дні визначає економічну довільність організації підприємств малого та середнього бізнесу, так «як виробництво додаткової вартості є визначальна ціль капіталістичного виробництва, так і ступінь добробуту вимірюється не абсолютним розміром продукту, а відносним розміром додаткового продукту» [1, с. 240].

В практичному відношенні проблемою виміру ефекту підприємницьких інновацій стає латентний, прихований характер руху додаткового продукту в робочому дні, так як «заробітна плата стирає всякі сліди розподілу робочого дня на необхідний і додатковий, на оплачену і неоплачену працю. Вся праця виступає як оплачена праця». При цьому, «вартість нового продукту містить в собі еквівалент вартості робочої сили і додаткову вартість. І це якраз тому, що робоча сила продана на певний термін – день, тиждень і т. д., – володіє меншою вартістю, чим та вартість, яку створює її використання в періоді цього терміну» [1, с. 550 – 598].

Тобто, при організації підприємства малого і середнього бізнесу, виникає необхідність виміру в робочому дні руху, не тільки маси необхідного продукту, а і додаткового. Це обумовлюється тим, що рух маси додаткового продукту стає джерелом формування спільного потенційно

додаткового капіталу, так як «додатковий продукт зразу виробляється в такій формі, яка дозволяє йому функціонувати в якості додаткового капіталу» [1, с. 11]. Тому, відносний рух маси додаткового продукту в робочому дні і поєднує підприємницькі інновації учасників бізнесу, визначених потенційною масою додаткового капіталу.

Важливість даного питання вказується в роботі [2], де відмічається, що «основне питання економії як науки полягає саме в тому, щоб виявити джерело (субстанцію) додаткового продукту. Якщо політична економія не ставить цієї задачі, то вона взагалі перестає бути наукою – від неї залишається гола апологетика» [2, с. 77].

На даний час можна виділити дві основні парадигми, щодо визначення джерела (субстанції) додаткового продукту та його виміру в процесі праці.

Перша парадигма базується на теорії фізичної економії, де природні закони економічного буття розглядаються відповідно до фізичних законів, тобто «те, що вірне для фізики, є вірним і для економічних наук» а «предмет економіки є наукою, і в силу якого дана наука підпорядковується тим же принципам і тим же методам, що й фізичні науки» [2, с. 50 – 66].

В даній парадигмі в якості субстанції додаткового продукту розглядають сонячне світло, а її енергію в якості вартості, тобто «вартість – це, зрештою, енергія», «а додаткова вартість у глобальному масштабі – це загальнолюдський приріст енергії» [2, с. 77].

При цьому, людина розглядається як представник природи, яка своїми підприємницькими інноваціями перетворює природню енергію в додаткову енергію, мірою якої стає додаткова вартість. Тобто, акцентується увага на, тому що «виробництво живиться не тільки нашою працею – наша праця всього лише спрямовує ті енергетичні потоки, які виробляються самою природою» [2, с. 44]. При цьому, ключовим важелем впливу людини на енергетичні потоки стають відношення людської праці до розподілу додаткової енергії.

З точки зору можливостей нагромадження додаткової енергії виділяють два типи відношення до його розподілу:

– сприятливе – забезпечення індивідуального чи суспільного збагачення та економічного зростання;

– несприятливе – як розкрадання енергії.

До особливостей даної парадигми можна віднести також те, що «існування додаткового продукту, експлуатація праці необов'язкова – навпаки, вона завдає величезних збитків економіці, заважаючи вільному розвитку продуктивних сил», так як «економіка повинна сама себе регулювати й відтворювати – це живий організм, який складається з безлічі клітин, котрі без будь-яких зусиль обмінюються як інформацією, так і матеріальними цінностями» [2, с. 77].

Автори даної парадигми, відмічають, що «найбільша складність полягає у тому, що суспільні енергетичні процеси приховані від наших очей грошовими знаками» [2, с. 93]. Так як «гроші є не що інше, як суспільний

еквівалент субстанції. Це її символи, піфагорійські знаки. Сама ж субстанція – світло, космічне світло» [2, с. 46].

Тому, не зважаючи на наукову цінність даної парадигми, залишається невирішеним питання виміру енергії підприємницьких інновацій в безпосередній діяльності, тобто розміром відносного руху маси додаткового продукту в робочому дні.

Друга парадигма ґрунтується на теорії трудової вартості, де праця виступає в якості «субстанції та іманентної міри вартості, але сама вона не має вартості» [1, с. 547].

Відповідно до даної парадигми додаткова вартість створюється додатковою працею в робочому дні. При цьому, праця розглядається як процес, «який здійснюється між людиною і природою, процес, в якому людина своєю особистою діяльністю опосередковує, регулює і контролює обмін речовин між собою і природою» [1, с. 188]. По «закінченню процесу праці отримується результат, який уже в початку даного процесу був в уяві людини, тобто ідеальним. Людина не тільки змінює форму, що дано природою; в те що дано природою, вона здійснює, разом з тим, і свою усвідомлену мету, яка, як закон, визначає спосіб і характер її дій і якій вона повинна підкорити свою волю» [1, с.189]. Тобто, підприємницька, а саме інноваційна праця в діяльності людини має усвідомлений цільовий характер. При цьому, автори відмічають, що вимір інноваційної праці рухом додаткового продукту в робочому дні залишається не вирішеним, так як «визначення вартості робочим часом є тайною, схованою під видимим для очей руху відносних товарних вартостей» [1, с. 85], що вказує на латентність руху додаткового продукту в робочому дні.

Дану проблему науковці пов'язують з «квантифікацією економічних понять, інакше кажучи, намагаються зробити ці поняття вимірними» [3, с. 59]. В теорії вимірювання таку ситуацію визначають «як оцінка прихованої, латентної змінної за вимірювальними індикаторами» [4, с. 64], що обумовлює мету та задачі дослідження.

В даній роботі предметом дослідження являються підприємницька діяльність суб'єктів малого та середнього бізнесу. Мета дослідження – визначити метод емпіричного виміру ефекту підприємницьких інновацій в діяльності людини розміром відносного руху маси додаткового продукту в робочому дні.

В вирішенні поставленої мети необхідно враховувати об'єктивні чинники руху додаткового продукту в робочому дні.

По-перше, «продукт поза межі необхідних потреб завжди повинен існувати» [1, с. 892]. При цьому, «надлишок продукту праці над витратами праці й підтримка освіти і накопичення з цього надлишку суспільного, виробничого і резервного фонду – усе це було й залишається основою всякого суспільного, політичного і розумового прогресу» [5, с.150]. Тому рух додаткового продукту в процесі праці стає об'єктивною складовою економічної діяльності людини, що потребує відповідного виміру.

По-друге, рух додаткового продукту в робочому дні стає еквівалентом руху додаткового капіталу, тому маса додаткового продукту визначається не в натуральному одиницях, а в грошовому еквіваленті.

По-третє, рух додаткового продукту формує окремий економічний потік, який повинен вимірюватися своєю мірою, так як «капітал можна зрозуміти тільки як рух, а не як річ, яка знаходиться в покої». При цьому, «вартість функціонує як капітальна вартість або капітал лише тому, що вона в різних формах свого кругообігу, – які ні в якому разі «не одночасні», а сліднують одна за іншою, – залишається тотожною самій собі і сама з собою порівнюється» [1, с. 121-112]. Тобто відносність руху маси додаткового продукту в робочому дні потребує визначення його еталонного значення, як одиниці виміру даного руху.

По - четверте, «в процесі праці сама праця постійно переходить із форми діяльності в форму буття, із форми руху в форму предметності» [5]. Даний рух розглядається як постійний обіг капіталу з працею, тому «працю, яка проводиться з дня на день рухом сукупного капіталу, можна розглядати як один робочий день» [1, с. 317]. При цьому, економічна структура праці в робочому дні відповідає структурі сукупного капіталу, так як «сума необхідної праці і додаткової праці, періоди часу, в яких робочий виробляє вартість, що компенсує його робочу силу та додаткову вартість й створює абсолютну величину свого робочого часу – робочий день [1, с. 241]. Тому робочий день необхідно розглядати не тільки з огляду фізичної тривалості праці, а і з огляду періоду руху інноваційною працею сукупного капіталу.

Невизначеність руху маси додаткового продукту в робочому дні породжує протиріччя в мотивації та особистої відповідальності за інноваційну працю, так як вся відповідальність перекладаються на суб'єкта як підприємця, юридичний статус якого дає право на привласнення додаткового продукту в повному обсязі, що не правомірно.

Питання економічного розвитку підприємства на підприємницьких засадах розглядаються в роботах таких вчених як Й. Шумпетер, Л. Ф. Мізес, С. Л. Брю, Дж. Хікс, Ф. Котлер, К. Маркс, К. Р. Макконелл, А. Маршалл, Дж. С. Мілль, М. Портер, Дж. Стінглер, В. Дж. Стівенсон, П. Хейне. До сучасних наукових досліджень відносяться роботи таких вчених як І. П. Булеєв, М. В. Бекетов, Н. Л. Гавкалова, Г. М. Гигорян, О. Л. Загорянська, В. В. Криворотов, Т. І. Лепейко, П. А. Орлов, П. Г. Перерва, М. Рудено, С. Г. Светуньков, Р. А. Фатхутдінов, Н. І. Чухрай, А. Ю. Юданов, А. І. Яковлев та ін.

Незважаючи на відмінності в економічних підходах до управління економічною діяльністю науковці дотримуються єдиної точки зору, що підприємницька інноваційна діяльність являється рушійною силою в економічному розвитку підприємства.

В цілому вони виходять з того розуміння, що «розмовляючи про підприємця, економісти мають на увазі не людину, а визначену функцію. Ця функція не являється специфічною здібністю особливої групи або класу

людей; вона характерна любій діяльності і обтяжує любого працюючого суб'єкта» [6, с. 342]. Тобто підприємницька інноваційна праця являються невід'ємною складовою економічної діяльності людини, і оцінюються рухом додаткового продукту.

Наприклад, в роботі [7] відмічається, що «виробляти – значить комбінувати в наявній сфері предмети і сили. Виробляти щось інше або по інакшому – значить комбінувати з цих предметів і сил». В даному випадку ефект інноваційної праці визначається зміною ринкової рівноваги. «Ми твердо дотримуємося тієї думки, що та або інша особа в принципі є підприємцем, лише якщо вона «здійснює нову комбінацію» – вона перестає бути такою, коли заснована ним «справа» починає далі функціонувати в рамках кругообігу» [7, с. 3]. Тобто зміна ринкової рівноваги розглядається в якості ефекту підприємницьких інновацій.

Інші науковці акцентують увагу на інтелектуалізації праці. Наприклад, автор роботи [8, с. 324] відмічає, «щоб обґрунтувати інноваційну суть праці, необхідно мати на увазі іншу його сторону – визначення його як творця споживної вартості і як самій споживній вартості, яка зводиться до корінної властивості праці створювати результат, що перевершує витрати», тобто, додаткову вартість.

А автор роботи [9, с. 68–70] відмічає, що «нова по змісту і характеру праця представляє собою синтез розумової і фізичної праці, в якій перевага належить інтелектуальній складовій». При цьому, акцентується увага на тому, що «тільки інтелектуалізація праці, яка базується на непереривному поглибленню наукових знань, вносить значний прорив в якісному перетворенні змісту і характеру праці».

В роботі [10] акцентується увага на необхідності дослідження негативних і супутніх явищ, пов'язаних з впровадженням інновацій, таких як «інноваційний супровід кризи надмірного споживання, можливих негативних наслідків науково-технічної революції на розвиток суспільства». Автор роботи відмічає, що «інновації – це не самоціль, а лише інструмент гармонійного розвитку суспільства» [10, с. 12].

Узагальнюючи наукові дослідження можна зробити висновок, що незважаючи на наукову цінність даних досліджень, питання виміру підприємницьких інновацій в діяльності людини рухом додаткового продукту в робочому дні залишаються не вирішеним.

При вирішенні даної проблеми, автором даної роботи, пропонується для виміру відносного руху маси додаткового продукту, в фіксованому періоді праці, виходити з визначення одиниці економічного часу як міри економічного руху.

Поняття «економічний час», і «робочий час» мають свої відмінності. Якщо робочий час в своєму визначенні, пов'язують з абсолютним фізичним виміром руху продукту праці в натуральних одиницях, то економічний час – з відносним економічним виміром руху продукту праці в грошовій одиниці, тобто відносним рухом маси додаткового продукту.

Науковцями визначається, що «економічний час є нематеріальною реальністю і способом існування економічної матерії. Остання існує лише в економічному русі, але оскільки економічний рух здатний здійснюватися лише в економічному часі та просторі, то економічна матерія існує в економічному часі та економічному просторі» [11, с.144].

Тобто інноваційний рух додаткового продукту розглядається як прояв руху економічної матерії. Тому, поряд з фізичним виміром робочого дня повинен здійснюватися економічний його вимір.

З даного приводу автор роботи [3] відмічав, що «визначення коштів потрібно шукати не на основі сутності, а на основі корисності. Для розуміння економічних відносин необхідно створити деяку надійну робочу конструкцію, на вподобі «довжини», «температури», або «сили» в фізиці, тобто, виходити з принципів економетрії.

Вихідним поняттям економетрії є поняття про фізичну величину, яка в своєму визначенні – «це властивість, загальна в якісному відношенні у багатьох матеріальних об'єктів та індивідуальна в кількісному відношенні у кожного з них» [12, с. 23].

В даній статті, грошову масу, яка приймається в якості фізичної величини додаткового продукту в робочому дні, пропонується розглядати як особистий грошовий добуток, обіг якого з працею приймається як природний закон вартісної рівноваги, так як «виходячи з даного закону, необхідно обґрунтовувати відхилення, а не навпаки, – не з відхилення виводити самий закон» [1, с. 205]. Мінімізація даних відхилень і є критерієм логістики інноваційного руху додаткового продукту.

В метрології відмічається, що «вимірювальні об'єкти не мають ніяких числових властивостей і в процесі вимірювання цим об'єктам надаються числові властивості та приписуються числа. «Цей підхід іноді називають конструктивним, оскільки числові властивості створюються, конструюються в процесі вимірювання» [13 с. 13]. Так як, «відображення фізичної величини у вигляді числового значення величини з позначенням її одиниці приймається за угодою для кількісного відображення однорідних з нею величин» [12, с. 2].

Проблема емпіричного вимірювання полягає в установленні ізоморфізму, «щоб показати, що дана емпірична область виявляється тією ж самою структурою, що й певна арифметична система чисел, а якщо ідентифіковано загальну структуру, то можна говорити, що арифметична система ізоморфна емпіричній формі. Після того, як ізоморфізм установленний, питання відносно емпіричної області можуть бути віднесені до арифметичної системи і до розрахунків, які зроблені в ній. А потім результати перетворені зворотно й інтерпретовані» [13, с. 13].

Для установлення ізоморфізму руху грошового добутку в робочому дні з рухом потенційного сукупного капіталу їх структури повинні бути тотожними. Тобто як структура сукупного капіталу, так і структура

грошового добутку повинні визначатися як сума коштів необхідних на оплату поточні праці та додаткових коштів як потенційного капіталу.

При цьому, виникає питання, яким чином грошовий добуток в робочому дні буде визначатися як рух додаткового продукту, коли необхідний продукт представлений заробітною платою.

В вирішенні даного протиріччя пропонується виходити з принципу еквівалентності руху маси додаткового продукту з рухом маси необхідного продукту, відношення яких в робочому дні стає одиницею економічного часу, або еталоном руху економічного потоку.

Принципова відмінність даної одиниці в тім, що вона розглядається в якості носія інформації про економічні потоки, тобто про рух маси додаткового продукту в робочому дні.

При впровадженні даного підходу пропонується період виробничого процесу визначити в якості одного сукупного робочого дня, в якому оптимальне відношення руху маси додаткового продукту до руху маси необхідного продукту приймається за еталонне значення як одиниця економічного часу.

Автором даної роботи пропонується розмір еталонної маси додаткового продукту в щоденній діяльності фіксувати умовною грошовою масою, а його відношення до руху маси необхідного продукту прийняти за одиницю економічного часу як «personal capital».

В умовах різної інноваційної спроможності розмір щоденного руху додаткового продукту в одиниці економічного часу буде різним, що зумовлює відхилення від даного еталону, мінімізація якого стає критерієм логістики економічного потоку.

Автором доказується [14; 15], що об'єктивність виміру ефекту підприємницьких інновацій відносним рухом маси додаткового продукту в робочому дні залежить також від абсолютного розміру його еталона, при визначенні якого повинно враховуватися:

- принцип еквівалентності розміру руху маси додаткового продукту в робочому дні з розміром руху потенційного капіталу в спільному виробничому процесі;

- принцип еквівалентності розміру щоденного руху маси необхідного і додаткового продукту.

Для дотримання даних вимог пропонується виходити з того, що «вартість товару виражається в цінах раніше, ніж вони вступають в обіг, тому, вона передумова обігу, а не результат його» [1, с. 614]. Тому, ще до початку виробничого процесу, розмір щоденного руху потенційного капіталу повинен визначати розмір щоденного руху маси додаткового продукту.

А також, враховуючи, що в процесі щоденної діяльності «частина додаткової вартості, яка перетворюється в додатковий капітал, постійно повинна зазнавати зворотне перетворення в змінний капітал, або додатковий робочий фонд» [1, с. 642], щоденний розмір руху маси необхідного продукту

повинен бути еквівалентним щоденному розміру руху маси додаткового продукту.

Наприклад, якщо бюджеті сукупного робочого дня визначено розмір потенційного сукупного капіталу (K_p), а також визначено в ньому розмір потенційного змінного капіталу (K_z), то при чисельності працюючих у виробничому процесі (Ч), а також еталону додаткового продукту в робочому дні (D_p), ефект еквівалентності розміру руху еталонної маси додаткового продукту в робочому дні відносно до розміру руху маси потенційно змінного капіталу ($\Delta\epsilon_z$), в формалізованому виді, визначається наступним чином (формула 1, тут і далі – умовних одиниць):

$$\Delta\epsilon_z = K_p \times \frac{D_p \times \text{Ч}}{2K_z} \quad (1)$$

Ефект еквівалентності розміру руху еталонної маси додаткового продукту в робочому дні відносно розміру руху маси потенційного змінного капіталу фіксується індикатором $M1$ (формула 2):

$$M1 = \frac{D_p \times \text{Ч}}{2K_z} \quad (2)$$

Якщо $M1=1$, інноваційна енергія забезпечує необхідне накопичення потенційного змінного капіталу. Якщо $M1<1$, виникає ефект додаткового накопичення. Якщо $M1>1$, інноваційна енергія не використана в повній мірі.

Ефект еквівалентності розміру руху еталонної маси додаткового продукту в робочому дні ($\Delta\epsilon_d$) відносно розміру руху маси потенційного додаткового капіталу (K_d), визначається наступним чином (формула 3):

$$\Delta\epsilon_d = K_p \times \frac{2K_d}{D_p \times \text{Ч}} \quad (3)$$

Ефект еквівалентності руху потенційного додаткового капіталу відносно до розміру руху еталонної маси додаткового продукту в робочому дні фіксується індикатором $M2$ (формула 4):

$$M2 = \frac{2K_d}{D_p \times \text{Ч}} \quad (4)$$

Якщо $M2=1$, рух маси потенційного додаткового капіталу забезпечується інноваційною енергією в повному обсягу. Якщо $M2>1$, виникає ефект додаткового накопичення. Якщо $M2<1$, інноваційна енергія не використана в повному обсягу.

Еквівалентність руху маси додаткового продукту в робочому дні з рухом маси потенційно сукупного капіталу досягаються коли індикатори руху будуть рівні, тобто, $M1 = M2$ (формула 5).

$$\frac{Др \times Ч}{2Кз} = \frac{2Кд}{Др \times Ч} \quad (5)$$

Дане рівняння показує, що об'єктивність інформації про економічні потоки в діяльності персоналу залежить не тільки від розміру руху маси потенційного змінного та додаткового капіталу, а і від розміру маси додаткового продукту в робочому дні, прийнятого за еталон виміру відносного руху, який пропонується прийняти в якості одиниці «personal capital».

Чим більше розмір одиниці «personal capital», тим рух маси потенційного додаткового капіталу в періодах робочого дня зменшується, а маса потенційного змінного капіталу на оплату праці збільшуються, і навпаки, якщо розмір одиниці «personal capital» зменшується, рух маси потенційно додаткового капіталу збільшується, а маса потенційного змінного капіталу на оплату праці зменшуються, при незмінному їх відношенні в потенційно сукупному капіталу, що не правомірно.

Еталон руху маси додаткового продукту в робочому дні, прийнятого в якості одиниці «personal capital», відносно якого буде забезпечуватися еквівалентність руху потенційного змінного і додаткового капіталу, визначається по формулі 6:

$$Др = \frac{2 \times \sqrt{Кз \times Кд}}{Ч} \quad (6)$$

Зміст даної одиниці в тім, що рух, як змінного так і додаткового капіталу, поєднується в єдину шкалу виміру економічного потоку, що важливо з огляду логістики джерела інноваційного руху в виробничому процесі.

В індивідуальному робочому дні, в силу різної інноваційної спроможності діяльності людини, розмір руху маси додаткового продукту буде різним, що зумовлює відхилення від еталонного, базового його значення, мінімізація якого стає критерієм логістики підприємницьких інновацій.

В індивідуальному робочому дні розмір еталону «personal capital» ($Др.і$) визначається обсягом робіт в натуральних одиницях ($Ні$), ціною праці на одиницю роботи ($Зед.і$), та розміром руху додаткового капіталу в одиницю часу від впровадження інновацій в виробничій діяльності ($Кд.і$) у вигляді формули 7:

$$Др.і = N_i \times 2\sqrt{Зед.і.Кд.і.} \quad (7)$$

В індивідуальному робочому дні розмір одиниці «personal capital» являється мірою відповідальності за рух потенційно спільного капіталу. Тому, відношення розміру одиниці «personal capital» в індивідуальній діяльності (Дч.і), до його розміру в спільній діяльності (Др), визначає рівень (Рі) особистої відповідальності за логістику підприємницьких інновацій (формула 8).

$$P_i = \frac{Др_i}{Др} \quad (8)$$

Інноваційний рух додаткового продукту стає функціональним обов'язком суб'єктів виробничої діяльності, мірою відповідальності як за спільні, так і особисті економічні інтереси. При цьому, логістика джерела інноваційного руху додаткового продукту повинна дотримуватися закону Паретто, тобто, пропорційного зростання розміру одиниці «personal capital», яке забезпечується дотриманням відношення: (формула 9):

$$\frac{Др_i}{Др} = 1 \quad (9)$$

Індивідуальні можливості використання джерела інноваційного руху додаткового продукту різні, що обумовлює відхилення $\Delta.i$ від еталонного розміру одиниці «personal capital», визначеної на рівні спільної діяльності (формула 10):

$$\frac{\Delta Др_i}{\Delta Др} - 1 = \Delta.i \quad (10)$$

Пропорційність відхилення в розмірі одиниці «personal capital», приймається в якості критерію логістики джерела інноваційного руху додаткового продукту, який формалізується в мінімізації відхилення розміру одиниці «personal capital», в індивідуальному робочому дні від його середнього значення в спільному робочому дні (формула 11):

$$\sum_{i=1}^n (\Delta_{ср} - \Delta_i) \rightarrow \min. \quad (11)$$

Даний підхід до логістики джерела інноваційного руху додаткового продукту спрямовано на збалансування особистих і спільних економічних інтересів, з дотриманням інноваційних та технологічних умов виробничого процесу.

Поєднуючи періоди минулої і поточної діяльності в сукупний робочий день, розмір одиниці «personal capital», повинен бути представлений у вигляді шкали з відповідними масштабними одинцями, що забезпечує єдиний простір економічного часу при вимірі економічного потоку.

За результатами даного дослідження зроблено висновок, що запропонований підхід дає можливість відстежувати рух маси додаткового продукту в економічному часі спільного виробничого процесу, а на основі емпіричного його виміру отримати інформацію щодо прийняття логістичних рішень по використанню енергії підприємницьких інновацій.

Даний підхід дає можливість визнати наявність подвійної емпіричної залежності діяльності людини. Тобто діяльність може визначатися емпірично як наявними речами, так і знаками, які існують як емпірично наявна реальність.

Однак, на відміну від речей, знаки у формалізованому їх визначенні уможливають відтворювати однакові, тотожні, алгоритмічно послідовні дії. Це дозволяє людині бути здатною до тотожного прояву своєї суб'єктивної активності, з наступним усвідомленням (розумінням) відповідності емпірично здійснюваним діям.

Актуалізована за допомогою активності суб'єкта алгоритмічна послідовність дій дозволяє формувати передбачуване однозначне уявлення про необхідний результат інноваційної діяльності, тобто відстежувати відносний рух додаткового продукту в спільному виробничому процесі, здійснювати збір емпіричної інформації, для прийняття логістичних рішень, а також:

- виділити рух додаткового продукту в окремий економічний потік логістами якого стають суб'єкти виробничої діяльності;
- особисто контролювати рух додаткового продукту відповідно до руху спільного потенційного капіталу;
- аналізувати відповідність руху особистого додаткового продукту оплаті праці;
- визначитися в інформаційній базі логістики інноваційного менеджменту.

2.8 Логістичний аутсорсинг як інструмент оптимізації транспортно-логістичної системи регіону

Рівень розвитку транспортного комплексу виступає одним з головних чинників залежності якості й оперативності доставки вантажів від виробника до споживача. Тому останнім часом з метою забезпечення якісного